

at indlade mig paa dette i sin Almindelighed, som jeg gjerne lader staae ved sit Værd — saa haaber jeg dog, at jeg enten har vilst eller dog skal kunne vise, at jeg idetmindste i denne Sag maa antages at have kjendt den Lov, som den høitærede Minister foreslog forandret, lidt bedre end Ministeren. Det er nemlig klart for mig, at naar den ærede Minister forelagde os et Forslag til Lov, hvorved Coloniernes indre Anliggender skulle gaae ud af Kongerigets særlige Anliggender og gaae over til de fælles, da foreslog han os derved at lade de Ord gaae ud af Grundlovsbestemmelsen af 2den October, som udtryffeligt siger, at Coloniernes indre Anliggender er en af de Dele, som høre til de særlige. Men nu er det jo netop Tilfældet med denne Grundlovsbestemmelse, at Loven af 2den October har et tredobbelt Indhold, nemlig for det Første: at indskrænke Grundloven af 5te Juni til de særlige Anliggender; for det Andet: at opregne de særlige Anliggender, for hvilke Grundloven herefter alene er gyldig; og for det Tredie: at nævne de Paragrapher i Grundloven, som derved blive aldeles overflødige og intetstgende. Jeg kan altsaa ikke forstaae Andet, end at, naar den ærede Minister forelægger os et Lovforslag til at lade enten Lidt eller Meget, enten det nu er Coloniernes indre Anliggender, eller hvad det er, som staaer i Dypregningen, gaae ud, saa foreslaaer han os netop derved at lade et eller flere Anliggender, som hidtil Grundloven er indskrænket til, gaae ud af Grundlovens Omraade, og følgelig mener jeg, at naar den ærede Minister havde kjendt denne Lov, som han vil have forandret, blot saa godt som jeg, da maatte han ogsaa have tilstaaet, at saalænge som Coloniernes indre Anliggender høre til Kongerigets særlige Anliggender, saalænge har Grundloven ogsaa Gyldighed for dem; thi, dersom Grundloven ikke skulde være gyldig for, hvad den er indskrænket til, og den aabenbart ikke er gyldig for, hvad den er indskrænket fra, vilde den aabenbart slet ikke mere være gjældende for Noget. Den ærede Minister har rigtignok til Beviis for, at Grundloven slet ikke havde med de indre Anliggender i Colonierne at bestille, anført,

at den aldrig har været kundgjort eller things læst paa de vestindiske Der; men det synes mig slet ikke at vedkomme Sagen; thi Spørgsmaalet er, om det er rigtigt, om det ikke burde være skeet, og ialfald er det klart, at om Grundloven slet ikke havde med Colonierne at bestille forinden 2den October 1855, saa sit den fra den Dag af med dem at bestille, og maatte baade kundgjøres og gjælde paa Derne; vi maae ikke tabe af Syne, idet vi skulle behandle en Lov, om, hvorvidt Coloniernes indre Anliggender skulle vedblivende høre til Kongerigets særlige Anliggender eller de skulle udgaae derfra; da behandle vi især det Spørgsmaal, om de borgerlige Rettigheder, som Grundloven hjemler alle dem, den gjælder for, fremdeles skulle tilkomme Borgerne paa de vestindiske Der eller ikke, da disse Rettigheder kun tilkomme dem, saalænge som Coloniernes indre Anliggender høre til Kongerigets særlige Anliggender, til hvilke Danmarks Riges Grundlov ved Loven af 2den October udtryffeligt er indskrænket.

Siemroth: Den høitærede Indenrigsminister har, troer jeg, med Hensyn til § 4 meget nøie betegnet de Indvendinger, som kunne gjøres imod denne Paragraph, og jeg kan ikke Andet end bemærke, at disse Indvendinger forekomme mig aldeles begrundede, navnlig hvad angaaer det, den høitærede Indenrigsminister har fremsat med Hensyn til den Indskrænkning, dennie § 4 maatte synes at kunne foranledige i den kongelige Myndighed, dertil har jeg allerede igaar tilladt mig at henpege med Hensyn til Loven i det Hele. Men der er et Punkt, som afgiver en end yderligere Grund, hvorfor denne Paragraph slet ikke kan blive staaende, hvilket jeg skal tillade mig at berøre. Der er i alle coloniale Bestyrelser en Enhed, som er nødvendig og som vil bevirke, at, uagtet ogsaa den ærede Indenrigsminister har sagt, at alle coloniale Sager hver for sig skulle gaae til den vedkommende Minister her hjemme, det dog bliver en Selvfølge, at dette faktisk og praktisk slet ikke vil og kan blive Tilfældet i den Grad, som den ærede Indenrigsminister syntes at forudsætte. Den ærede Indenrigsminister antager vistnok, at det altid